

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. A.**, zast. Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10 - Vršovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: REALISTAV s.r.o., se sídlem U Výstaviště 749/30, České Budějovice, zast. Mgr. Lenkou Vachovou, advokátkou, se sídlem Plav 126, České Budějovice, proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 4. 4. 2018, č. j. MZP/2018/430/169, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2019, č. j. 9 A 131/2018 - 47,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se z a s t a v u j e**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **4.000 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta. Soudní poplatek bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo životního prostředí, odbor výkonu státní správy III (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 11. 9. 2017, č. j. MZP/2017/520/234, změnilo podle § 149 odst. 5 správního řádu souhlasné závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 25. 8. 2015, č. j. ŽP/7247/15, podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, s realizací záměru žalobce „*Provozní objekt k chovu včel na p. p. X v k. ú. V. B.*“ tak, že potvrdilo původní nesouhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Horažďovice, odboru životního prostředí, s umístěním stavby – záměru žalobce.

[2] Ministr životního prostředí (dále jen „ministr“) v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí ministra žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným usnesením odmítl. Dospěl totiž k závěru, že napadené rozhodnutí je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu a žaloba je tudíž ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná.

[4] Proti tomuto usnesení městského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

[5] Dříve než o kasační stížnosti mohl Nejvyšší správní soud rozhodnout, vzal ji stěžovatel zpět podáním datovaným dnem 30. 10. 2019.

[6] Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) téhož zákona, soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

[7] Jelikož projev vůle stěžovatele, učiněný podáním datovaným 30. 10. 2019, nevzbuzuje pochybnosti, že jím stěžovatel zamýšlí ukončit řízení o kasační stížnosti jeho zastavením a nemá zájem na jeho dalším pokračování, Nejvyšší správní soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona řízení o kasační stížnosti zastavil.

[8] O náhradě nákladů řízení bylo za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení bylo zastaveno.

[9] O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť jí soud v řízení neuložil plnění žádných povinností.

[10] Podle § 10 odst. 3, věty první, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 4.000 Kč stěžovateli. Soudní poplatek bude vrácen k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta. Lhůta k vrácení soudního poplatku vyplývá z § 10a odst. 1 téhož zákona, podle kterého je-li soud povinen vrátit již zaplacený poplatek nebo přeplatek na poplatek, učiní tak ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu